

EUROPA ÎN *80 de zile*

AVENTURI PE DOUĂ ROȚI PRIN EUROPA ȘI
LECȚII DE VIAȚĂ DIN TIMPUL CĂLĂTORIEI

BOGDAN MATEI

Copyright © 2014 Bogdan Matei

Corectură: Ramona Cristea

Pentru comenzi:

www.bogdanmatei.ro

Cuprins

Mulțumiri	4
Prefață	6
Introducere.....	11
Capitolul 1- Cum a început totul	21
Capitolul 2 - Despre pregătiri și ziua plecării la drum	25
Capitolul 3 - Măi, noi chiar ne-am pornit?	29
Capitolul 4 - Ultimele zile prin România.....	33
Capitolul 5 - Curse contra cronometru.....	38
Capitolul 6 - Prin orașele mari ale Europei	43
Capitolul 7 - Din Pirinei, la Mediterană și de la Mediterană, spre Alpi	51
Capitolul 8 - Gabriel și lecțiile despre <i>self-esteem</i>	60
Capitolul 9 - Ploaia fără de sfârșit și <i>picăturile de aur</i>	64
În loc de sfârșit	69
În loc de continuare	75
Lecția 1 - Se poate, dacă îți dorești cu adevărat	77
Lecția 2 - Oamenii: binecuvântare sau blestem?	84
Lecția 3 - Acțiunea e cea care ne definește.....	91
Lecția 4 - Trăiește altfel!	97
Lecția 5 - De probleme nu se fuge!	104
Lecția 6 - Fii flexibil!	108
Lecția 7 - Frumosul așteaptă să fie descoperit.....	118
Încheiere - Alte lecții de pe drum.....	127
Epilog	140

Mulțumiri

Majoritatea lucrurilor cu adevărat frumoase nu pot fi făcute de unul singur, iar excursia cu bicicletele prin Europa și cartea de față nu fac nici ele excepție. Am avut o mulțime de oameni care ne-au fost aproape, ne-au împins de la spate sau ne-au întins o mână când am fost la nevoie, iar recunoștința mea se îndreaptă către toți aceștia.

Mulțumesc celor de la *Sanovita* pentru sprijinul acordat și pentru sponsorizare; fără ei, cu siguranță, partea financiară ar fi fost mult mai greu de acoperit.

Lui Dan Mazilu îi sunt recunoscător pentru articolele și promovarea pe care ne-a făcut-o pe site-urile de profil, iar clubului *XC Riders Buzău* îi mulțumesc pentru că mi-a oferit ocazia să le duc numele prin toată Europa.

Celor de la *BikeXpert* le rămân îndatorat pentru tot ajutorul pe care ni l-au oferit pe partea tehnică: de la consultanță în vederea achiziționării bicicletei și a pieselor și până la oferirea de revizii gratuite. Am găsit în ei un sprijin de nădejde.

Lui Laurențiu Dorodici (www.remorcabicicleta.ro) îi mulțumesc pentru că ne-a pus la dispoziție cărucioarele pentru biciclete, făcând astfel transportul bagajelor cale de 8.000 de kilometri mult, mult mai ușor.

Nu am cum să nu le fiu recunoscător celor care ne-au găzduit în timpul călătoriei: Peter în Cracovia, Arthur în Amsterdam, Silvia în Paris. Mulțumesc din suflet!

Cât despre carte, fără ajutorul unor oameni frumoși care m-au împins de la spate să scriu și care m-au tot bătut la cap să merg înainte, nu ați fi avut ce ține acum în mână. Așadar, le mulțumesc și lor!

Lui Vlad îi mulțumesc pentru că a trecut de fiecare dată peste întrebările mele stresante și pentru că s-a oferit să mă ajute în orice situație în care a putut. Astfel, de la editări până la website, el a avut un mare impact asupra muncii mele.

Nu în ultimul rând, le mulțumesc colegilor de drum, căci fără ei nu aș fi avut oportunitatea să trăiesc o astfel de aventură. Le sunt recunoscător pentru că au trecut peste obstacolele ce i-ar fi putut împiedica să-și trăiască visul și pentru că – cum, necum – ne-am suportat unii pe alții cu brio atât de multe luni, indiferent de condiții și context.

Și le mulțumesc și persoanelor care și-au rupt din timpul personal să citească manuscrisul și să îl facă mai bun prin părerea, sfaturile și criticle lor. Pentru că nu aș fi reușit fără ele, asta e cert. Le sunt recunoscător!

Prefață

Cineva spunea că dacă o persoană vine să îți vorbească din cărți să nu-l asculți, ci să îi ceri direct biografia și să te apuci de citit. Pe aceeași idee, în cartea de față am încercat să scriu de la mine, nu să mă laud cu ce au spus deja alții mai deștepți decât mine. Cu toate acestea, pe alocuri, mi-am permis să mai folosesc și citate, când situația o cerea fără drept de apel.

Am împărțit textul în două părți, pentru o lectură mai ușoară și mai organizată. În prima povestesc aventura propriu-zisă, fiind dedicată celor aproape trei luni pe care le-am petrecut pe drumurile Europei. Am încercat să rămân la aspectele importante și relevante și am ales să redau adevărata față a realității, deși în unele cazuri aceasta nu e chiar atât de plăcută. De dragul transparenței însă, mi-am asumat riscul de a produce supărare și de a spune lucrurilor pe nume. Nu am avut intenția să denigrez sau să ridic în slăvi pe nimeni, ci am relatat aventura așa cum am văzut-o eu.

În a doua parte mi-am îndreptat atenția către lecțiile care mi-au fost predate în această călătorie. Fie că au venit de la colegii de drum, fie că au fost rodul atmosferei sau, pur și simplu, îmi reflectă concluziile, menirea lor e să tragă un semnal de alarmă și să aducă o altă perspectivă în viața fiecăruia. Sunt conștient că multe nu se vor aplica în viața ta, dar important e ca pe cele care sunt pentru tine să le asimilezi. Iar după ce le înveți, să le și practici, căci degeaba le știi, dacă mai departe nu mergi.

Înainte de a porni la drum împreună – căci asta îmi doresc să fie această carte, o călătorie pe care tu să o parcurgi împreună cu mine – vreau să îți mai zic două vorbe. Prima: ia-ți timp să parcurgi lectura în ritmul tău, fără grabă și oferă-ți libertatea să citești doar ceea ce îți sună interesant sau ceea ce îți place. Căci, deși am gândit cartea ca un material unitar, am încercat să menționez tot timpul suficiente date, astfel încât cititul să fie unul liber, nerestrictiv. Iar a doua vorbă: te rog, nu da cu parul! Îmi dau seama că m-am supus judecății publicului, scriind rândurile următoare. Am ales, cu bună știință, să las la o parte orice protecție și să-mi dezvălui o perioadă de timp din viață, așa cum a fost ea, cu bune și cu rele. Îmi doresc ca, deși poate nu merit, critica să fie făcută cu milă. Iar în situațiile în care sunteți sigur că ați fi făcut astfel, vă îndemn să vă mai gândiți o dată. S-ar putea ca, mai de aproape lucrurile să se vadă altfel.

Și un ultimul gând: cartea aceasta nu este o carte în adevăratul sens al cuvântului, ci mai degrabă este un puzzle format din evenimente, trăiri, gânduri și învățături. Iar toate acestea se cer luate și aranjate de fiecare persoană în parte. Doar că există un aspect de care trebuie ținut cont: tabloul nu poate fi completat integral decât dacă pieselor de puzzle adunate aici li se alătură piese din viața ta. Fie că e vorba de visuri, de idei pe care rândurile acestea ți le vor trezi, sau despre simpla aplicare a unor sfaturi, imaginea finală nu o putem contura decât împreună.

Acestea fiind spuse, hai să pornim la drum!

Partea I

Turul Europei

Introducere

Ceasul arăta 18:43 când noi ne făceam intrarea din ploaia rece de afară, bucuroși că dăm de un loc mai uscat. În sala gării era tot frig, dar consolarea că nu e la fel de ud ne era de ajuns. Ploaia începuse undeva în jur de 10:00 dimineața și continuase aproape fără întrerupere până atunci, pe seară. Greu suportabili fuseseră cei 60 de kilometri de după Timișoara, cerul turnând torențial, iar camioanele de pe drumul european luând șuvoaiele și ridicându-le iarăși în calea noastră. Dar nu mai conta, eram ajunși în Lugoj, iar pentru mine cel puțin, asta era suficient.

Mă hotărâsem să îmi închei călătoria acolo, deși nu era sfârșitul pe care mi-l imaginasem. Nu era nici locul, nici momentul pentru a pune punct unei astfel de aventuri, dar așa se face uneori, trăim surprize pe care nu ni le-am fi imaginat vreodată. Și, indiferent că sunt plăcute sau nu, trebuie să învățăm să stăm în picioare în fața lor, să le primim cu responsabilitate și să scoatem ce e mai bun din ele.

– Bună seara! Mă puteți ajuta și pe mine cu o informație? Ce trenuri am spre București sau Brașov, în seara aceasta? am întrebat-o pe doamna de la casa de bilete, zâmbindu-i chinuit, dar sincer. Era destul de în vârstă, sictirită și ea de ziua ce tocmai se încheia, dar se vedea pe chipul ei că se străduiește să îmi răspundă cu amabilitate.

– București sau Brașov? îmi spuse, fără să îmi bage în seamă salutul.

– Braşov de preferat, dar aş dori să ştiu ambele variante dacă se poate.

Nu-mi mai amintesc la cât mi-a spus că am primul tren, era ceva cu 19, adică aproape imediat. Oricum, nu îl puteam lua, nu avea vagon pentru biciclete, astfel fiindu-mi aproape imposibil să intru cu tot bagajul meu de aproape 3 luni în trenurile de pe la noi. Nu am să înţeleg niciodată de ce nu ne putem alinia şi noi, măcar cât de cât, la traiul din străinătate.

De abia mă întorsesem în ţară, după aproape de 80 de zile de umblat pe drumurile Europei, iar reîntâlnirea cu haosul tipic de acasă a fost mai dureroasă decât anticipasem. La gară în Timişoara aflasem că singurul tren în care aş putea urca şi eu fără să dau cu bani în stânga şi-n dreapta şi cu care să am o călătorie decentă totuşi, pleca a doua zi dimineaţa, la aproape 20 de ore de atunci. Un singur tren pe zi, da! De la Timişoara la Bucureşti, da!

Şi iată că acum stăteam în altă gară, dar în aceeaşi nebulie şi lipsă de sens. Trebuia să mă întorc cu informaţiile la băieţii ce mă aşteptau la 5 paşi mai în spate, dar ezit şi întreb despre trenul din Timişoara. Era la 60 kilometri în direcţia din care tocmai venisem, aceeaşi 60 kilometri pe care îi parcursesem cu doar câteva ore în urmă pe o vreme de îţi era mai mare dragul, dar nu mai conta. Atunci nu voiam să plec, dar acum eram sigur că nu aş fi putut face altfel! Aşa că fac pasul înapoi spre ghişeu şi întreb, cu cea mai serioasă şi decentă faţă posibilă, dar care sigur arăta ca şi când aş fi fost luat de un TIR pe parbriz:

– Ştiţi, la Timişoara mi s-a spus că e un tren cu vagon de biciclete spre Bucureşti. Nu trece cumva prin Lugoj?

– Nu, nu avem niciun tren cu vagon de biciclete! CFR-ul a scos toate vagoanele de genul acesta, aşa că trebuie să vă descurcaţi cum puteţi! vine răspunsul, nu cu răutate, dar cu evidentă supărare în glas.

– Bun! Atunci îmi puteţi spune cu ce ajung şi eu la Bucureşti? revin eu cu întrebarea, perfect conştient că tensiunea doamnei va creşte considerabil. Dar ce era să fac? Numai bine nu era, eu

trebuind să ajung acasă și nu aveam cu ce, căci parcurgerea celor 600 de kilometri rămași tot pe bicicletă nu mai era o opțiune.

– Aveți tren la ora 23:00 în noaptea aceasta, dar nu vă pot garanta că veți urca cu tot bagajul. Sfatul meu: trenul va staționa cam 2 minute, așa că aveți timp să mergeți să întrebați controlorul dacă vă ia, iar apoi veniți și vă cumpărați bilet, e cea mai sigură cale să nu vă pierdeți banii, îmi spuse, vădit ușurată că discuția cu mine se apropia, după 3 minute aproape nesfârșite, de final.

Cu mintea încă rulându-mi la turație maximă, mă întorc la băieți cu rezultatul. Le povestesc discuția și concluziile, dar având în suflet speranța că voi fi întrerupt și rugat să mergem până la capăt, împreună. Nu că aș fi avut nevoie să tragă cineva de mine, dar încă mai trăia în mine iluzia că poate am devenit o echipă, până la urmă. Sau poate că așteptam ca același Radu care mai să mă bată la Alcaniz că voiam să plec singur în cazul în care el ar fi luat-o înainte spre Castellon și care susținea sus și tare că *am plecat împreună*, hai să ne întoarcem împreună, să fie la fel de săritor și acum...

Dar nu a fost cazul, fie că puțin le păsa de întorsul împreună, fie că, din diverse motive, nici nu le-a dat prin cap să insiste. Poate că oboseala apăsa prea tare asupra lor ca să mai înțeleagă că din cauza lor plecăm și nu a vremii, sau poate că păream eu prea hotărât în decizia mea, asta făcând orice efort din partea lor zadarnic.

Nu trecuseră decât 2-3 ore de la evenimentul care înclinase balanța din mintea mea în favoarea plecării premature. Butucul de la roata din spate scăpa din ce în ce mai tare, iar în combinație cu apa din plin prezentă făcea ca drumul până la București să pară și mai lung, dar și mai scump. Dar nu asta era cel mai important, orice s-ar fi întâmplat s-ar fi și rezolvat; și nici măcar faptul că trebuia să pedalez prin ploaie și frig zilele rămase nu a fost determinant, deși uram pedalatul pe astfel de vreme. Eram pe la jumătatea distanței Timișoara-Lugoj, al treilea în formație, după Andrei și Wouter, și trăgeam cât de tare mă țineau picioarele să ajungem odată, plictisit fiind de toate: frig, ploaie, oboseală.

Brusc, pe o mică coborâre, aud zgomot metalic și realizez instant că am iarăși pană la roata din spate. Era a 23-a de la start, alegerea necorespunzătoare a cauciucurilor fiind una dintre cele mai mari greșeli cu care a trebuit să trăiesc pe parcursul călătoriei. Strig la Radu că am pană, înțelege despre ce e vorba și își vede de drum. Prea puțin surprins, mă întorc 50 de metri până la o stație de autobuz ca să nu stau în ploaie și încep operațiunea ce devenise de mult o rutină pentru mine.

Gândeam că ei se vor întoarce să-mi întindă o mână, dar am fost nevoit să mă mulțumesc doar cu un apel telefonic de la Andrei, în care mă întreba dacă am tot ce îmi trebuie și dacă am nevoie de ajutor. I-am răspuns acid că totul e în regulă și că își pot vedea de drum dacă vor, că eu oricum o să merg cu trenul și mă întorc, fără grabă, la treabă. Am reparat pana folosind o cameră nu chiar bună și am plecat la drum, convins că nu m-au așteptat, dar sperând că au făcut-o. Până la urmă nu ar fi fost nicio surpriză, ci doar încununarea unei atitudini de care ne-am lovit nu o dată în cei 8.300 de kilometri parcurși, speranțele mele că suntem o echipă dovedindu-se supuse unui eșec lamentabil. Dar la ce m-aș fi așteptat, în naivitatea mea? Că vom ajunge prieteni la cataramă sau frați de sânge? Prostii! De abia am reușit să supraviețuim împreună, iar eu voiam spirit de echipă. Și oare cum ar fi putut fi bine, cu trei încăpățânați pe același drum, supuși oboselii și capriciilor călătoriei? Și timp de 80 de zile, și fără o relație foarte strânsă înaintea de drum? Cum spuneam, în naivitatea mea... speram.

Ne-am strâns mâinile reci și ne-am luat rămas bun, urmând să îi prind mai târziu în noapte, în caz că nu reușeam să urc în tren. Îmi spuneam din tot sufletul că nu o să fie cazul, deși șansele erau chiar mari, ținând cont că aveam o bicicletă al cărei portbagaj era plin, plus coburi laterale și remorcă. Wouter – belgianul care ne însoțea de zile bune deja, îmi spusese încă de la începutul drumului împreună că am prea mult bagaj cu mine și că trebuie să învăț să trăiesc cu mai puțin, pe viitor.

Eram undeva în Germania când ne-am întâlnit, iar ziua de acum semăna atât de bine cu cea de atunci. Se apropia seara, iar norii cenușii sporeau senzația de apăsare și de noapte. Ploaia se cernea fin, omorând parcă speranța că se va mai face și bine cândva. Veneam după o zi de vineri în care plouase 16 ore fără oprire și, deși prezentul era mult mai bun, parcă nu era suficient. Așteptam nerăbdător vremea frumoasă, pedalând adâncit în liniștea gândurilor. Eram doar eu și Radu pe drum, căci mașinile erau rare, iar oboseala de peste zi storcea din noi și ultimele fărâme de entuziasm. Atunci ne-am întâlnit cu Wouter.

Venea singur de pe un drum lateral, dându-ne impresia că se grăbește să ne ajungă. Inițial îl văzusem ciclistă, dar când distanța s-a mai micșorat am înțeles că speranțele-mi erau deșarte și că este, de fapt, ciclist. Ne-am salutat bucuroși și am început schimburile de politețuri standard: de unde suntem, unde mergem, de cât timp am pornit, ce traseu urmăm etc. Iar pentru că seara se apropia și pentru că aveam același traseu de parcurs, am continuat să pedalăm împreună.

Plecase din Belgia și spera să fie înapoi acasă de Crăciun. Sau cel puțin așa spusese familiei și prietenilor la plecare. Planul era să ajungă în Georgia, la Tibilisi, iar de acolo să se întoarcă cu trenul sau avionul. Tocmai absolvise arhitectura și, deși nu avea decât 25 de ani, lăsa impresia că a văzut toată lumea. Era motivat de un curaj simplu și hotărât, deși această călătorie constituia doar a doua lui excursie de genul acesta. Își propusese să se bucure de drum, locuri și oameni, interesându-l prea puțin planificarea, kilometri sau vremea. În el și aventura lui am văzut împlinit visul meu cu privire la călătorit: o continuă fericire interioară, indiferent de condiții și situație.

Și iată că mersesem până în Romania, petrecând împreună în jur de două săptămâni. Venise însă momentul să îmi iau rămas bun de la el, cel mai probabil pentru totdeauna. Puneam punct unei perioade frumoase și oh!, cât mi-aș fi dorit să îl însoțesc pe mai departe! Ne-am strâns mâinile cald, ne-am spus câteva

cuvinte de *la revedere* și ne-am despărțit. În câteva secunde rămăsesem doar eu, clădirea și străinii.

Abia atunci am realizat cât eram de singur. Și tot atunci am realizat și că fusesem singur prea mult timp, în cele trei luni de zile trecute. Iar faptul că am rămas acolo cu tot sfârșitul neașteptat al călătoriei accentua și mai tare singurătatea. Dar nu conta, pentru că nu era timpul să-mi plâng de milă, indiferent câte motive mi se părea că am.

Mai aveam timp berechet până la tren, cam 4 ore. Așa că mi-am strâns lucrurile și m-am îndreptat spre un colț mai ferit, să fie numai al meu. Nu împărțeam gara cu mulți, dar trebuia să îmi repar bicicleta, căci aveam pană din nou, așa că puțină liniște nu mi-ar fi stricat. Am dat din bagaje jos, fără să uit să îmi scot briceagul și să îl strecor în buzunar – pentru orice eventualitate – și am trecut la treabă. Pe geam, un tinerel mă privea insistent, dar m-am făcut că nu-l observ. Nu voiam să intru în contact cu prea multă lume deși, fie că voiam fie că nu, devenisem mascota locului, toți căutându-mă din priviri sau dorindu-și să mă întrebe măcar două-trei vorbe.

– Aveți nevoie de ajutor? mă lovește brusc cu amabilitatea tinerelul de mai devreme.

– Ce? Cum? Nu, mersi, mă descurc! îi răspund, fără să apuc însă să îmi revin din șoc.

Doar cu câteva minute mai înainte îi evitasem contactul vizual, propunându-mi să stau departe. Cu un necunoscut ca el trebuia păstrată distanța și întreținută atenția, gândeam. Și iată că el venea și se oferea să mă ajute cu reparațiile!

– Unde ați fost? vine întrebarea, în timp ce el pune mâna pe bicicletă să mă ajute să fixez roata la locul ei.

– Într-un tur al Europei, răspund. Dar de ce mi te adresezi cu dumneavoastră? Așa e obiceiul pe aici sau...? încerc eu să aflu, vădit stânjenit de respectul pe care mi-l arăta respectivul.

– Păi nu vă cunosc, de asta.

Sigur nu e de la barbă? îmi venea să întreb, râzând. Nu mă mai bărbierisem de la Paris, așa că nu aveam cum să mă îndoiesc